

на Исуса Христа, бѣ отскочилъ назадъ и смъртно бѣ наранилъ дръзкия богохулникъ.

Запrietатa оседлаха конетѣ си, привързаха на конь и мъртвото тѣло на своя началникъ и, сякашъ гонени отъ Божия гнѣвъ, запрепускаха по пята къмъ София.

*

Винаги като ми падне пжтъ презъ Буховския манастиръ, азъ се отбивамъ въ старата черква, заставамъ предъ чудотворната икона и дълго мисля за Божия гнѣвъ, който наказва всички потисници и мжчителѣ.

Змей Горянинъ

Майката:

Хайде, пригответи се, Вело, заминаваме на село.

Има слънце тамъ за всички, има гласовити птички.

По полето ще играешъ цѣлъ день както ти си знаешъ.

Чуй, ти вече си голѣма, мѣсто за играчки нѣма.

Избери си само три, тѣвъ що смѣташъ най-добри.

Вела:

Отъ играчките безброй само трички, Боже мой!

Чанти, кончета, колички

азъ обичамъ си ги всички.

Какъ да нѣма мѣсто, какъ,

та нали ще бждемъ съ влакъ?

Куклата:

Леле, Вело, що ще правишъ?

Мене да ме не забравишъ?

Че безъ тебе азъ горката гладна ще съмъ цѣло лѣто.

Кой ме храни и облича, кой ме като тебъ обича?

Топката:

Зная, Вела менъ ще вземе,

азъ съмъ палавка голѣма.